

derlig Respekt. Dertil havde hendes underordnede, halvt tjenende Stilling i Søstrenes Hjem altfor ofte givet hende Lejlighed til at færdes upaaagtet mellem Kulisserne og blive Vidne til, hvorledes fejrede Troes-Helte anlagde Taler-Værdigheden eller afførte sig den lidenskabelige Henrevenhed med en Skuespillers Rutine; og hun var kommen til det Resultat, at hvad der paa Tilskuerpladsen blev beundret som Uforfærdethed, Selvopofrelse og hellig Nidkærhed, i de fleste Tilfælde var temmelig tarvelige Hverdagsfølelser — personlig Forfængelighed, en Trang til at vække Opsigt — eller en slet og ret Spekulation i Menigmands Pengepung.

I det Hele var hun ingenlunde gaaet hverken saa blind eller saa uberørt gennem Livet, som Folk i Almindelighed troede, og som hun selv bestandig gav det Udseende af. Med en egen nøgtern Forstandighed havde hun iagttaget Menneskene og altid følt sig fremmed imellem dem. Men hendes Natur havde ikke tilladt hende at leve med Hænderne i Skødet. Skønt hendes Hjærte egentlig ikke tilskyndede hende, dreves hun bestandig som af et Instinkt til at overtage Samaritangerningen hos sine Omgivelser, . . . og der havde altid været nok af Hjælpeløse paa hendes Vej, nok af stakkels Skibbrudne paa Tidens rørte Vande.